

Críticamúsica

Imma Merino

Emocionant, però no emotiu

Khatia Buniatishvili
 Festival Torroella de Montgrí
 Divendres, 14 d'agost

Amb només 28 anys, la georgiana Khatia Buniatishvili és una de les solistes emergents en el món del piano clàssic, una intèrpret amb seguidors capaços de viatjar expressament des de Croàcia per assistir al concert que, divendres, va fer a l'Auditori Ter dins del Festival de Torroella de Montgrí. Tanmateix, els melòmans nostrats potser encara no són conscients del fenomen Buniatishvili, de manera que l'auditori registrava una mitja entra-

da amb un públic que, al seu torn, va dividir-se entre els que van admirar una pianista amb una tècnica prodigiosa i aquells que vam trobar a faltar una certa capacitat per transmetre emoció. Bona part de les peces podien convidar a una interpretació enèrgica, amb la qual el piano gairebé va convertir-se en un instrument de percussió, però en alguns casos va semblar excessiu. Era emocionant, però no emotiu.

Kathia Buniatishvili va dedicar la primera part del seu concert als *Quadres d'una exposició* que, en memòria del seu amic pin-

tor Víktor Hartmann que feia poc havia mort, Modest Mussorgskyi va compondre l'any 1874 originalment per a piano. Tot i que va potser va passar una mica per alt l'expressió d'un dol que conté aquesta peça, que sobretot deu la fama a la versió simfònica que va fer-ne Maurice Ravel, la interpretació de Buniatishvili va ser impressionant. Potser aquesta és la qüestió: ella és una d'aquests i aquestes joves pianistes que impressionen. Tanmateix, encara que la impressió perseverés, va ser possible sentir, a mesura que avançava la segona part, una certa sa-

Khatia Buniatishvili va actuar divendres a la nit mostrant una gran energia ■ FESTIVAL DE TORROELLA / MARTÍ ARTALEJO

turació. Tot era vistós, sensacional, espectacular, d'alguna manera intens, però era possible enyorar-se d'una certa subtilitat a propòsit de *La Valse*, de Maurice Ravel, o creure que, tot i els arranjaments de Vladimir Horowitz, no calia colpejar tant el piano amb la *Rapsòdia hongaresa núm. 2 en Do sostingut menor*, de Franz Liszt. Tot va passar tan ràpid, va interpretar-se tan ràpid, que, després dels tres moviments de *Petrushka*, de Stravinsky, va fer-se agradable la calma que va arribar amb l'única propina: un *Minuet en sol menor*, de Händel.